

Si ens cal més esperança
 o menys resignació, ja no ho sabem,
 però si ens hem d'encomanar, cofois,
 a una nova i flamant **unitat de mesura**,
 més que una **cefeida** m'estimaria ara
 el rebregat estel d'un poema
 que desxifra, amb un llambreig
 o bé amb un eco, la distància exacta
 entre una formiga i l'univers,
 o aquell altre que crèiem esvanit,
 incorpori, un matí d'octubre,
 entre gotes de rou, indiscernible
 -com **Shelley** va reblar- de les llàgrimes
 fulgents i òrfenes d'un infant.
 És immesurable la magnitud
 d'una fugacitat que no passa per hores
 i s'allargassa, a l'ombra d'un pi,
 en l'escatada pell d'un home:
 la cadavèrica estatura d'un com tu
 —i si ara escric *tu* no vull dir *jo*—
 oscil·la entre *el desig pueril de ser infant i bo*
 i el desdeig senil de ser gran i pervers;
 del bres al clot hi ha el pèndol, un vol
 de pixaví, brams de mar tan inevitables
 com l'absència de vent, mots encarnats
 en un dolor impronunciable, intraduïble
 a la vida si els mots no són traïts.
 En cerqueu constants? Un parpelleig?
 Ni diapasó ni mètrica, només batec

i onada somouen aquest magma
i acorden inaudible la precisió
de les distàncies que marca implacable
l'esplendor magnètica dels cossos.
La mesura de totes les coses... Quina?

A Vicent Alonso

Button

Button

«Starman», de David Bowie